ଇନ୍ଦର୍ ସିଂ

ବନାମ

ଗୁରଦୟାଲ ସିଂହ

1961
ଏପ୍ରିଲ 10

(ଏସ୍. କେ. ଦାସ, ଏମ୍. ହିଦାୟତୁଲ୍ଲା ଏବଂ ଜେ. ସି. ଶାହା,ନ୍ୟାୟାଧୀଶବୃନ୍ଦ)

ପୋଷ୍ୟ-ପ୍ରଥା-ଲୁଧିୟାନାର ଜାଟ୍-ଯଦି ପୁଅ ଭାବରେ ସାଧାରଣ ବ୍ୟବହାର ଆବଶ୍ୟକ ।

ଲୁଧିୟାନା ଜିଲ୍ଲାର ଜଣେ ଜାଟ, N, ବିବାଦରେ ଥିବା ସମ୍ପତ୍ତିର ଶେଷ ପୁରୁଷ ଧାରକ ଥିଲେ । ସେ 'ଗୁଡ଼' ବଣ୍ଟନ କରି ଗ୍ରାମ ପଞ୍ଚାୟତ ସମ୍ମୁଖରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ପୋଷ୍ୟ ପତ୍ର ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । ଅଳ୍ପ ସମୟ ପାଇଁ N ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସହିତ ରହିଥିଲେ । କିଛି ସପ୍ତାହ ପରେ N ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଦେଇଥିଲେ, ପାଞ୍ଚ ମାସ ମଧ୍ୟରେ ପୋଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣର ଦଲିଲକୁ ବାତିଲ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସହିତ ତାଙ୍କ ପୁଅ ଭାବରେ କୌଣସି ସମ୍ପର୍କକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଥିଲେ । ତିନି ବର୍ଷ ପରେ Nଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀ Nଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତି ଦାବି କରି ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କୁ Nଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବୈଧ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଥରେ ବୈଧ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯିବା ପରେ ଏହାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ 'N' ବୈଧ ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରିନଥିବା ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା । ଲୁଧିୟାନା ଜିଲ୍ଲାର ଜାଟ ମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରଚଳିତ ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରଥାଗତ ପୋଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣ ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ଆନୁଷ୍ଠାନିକତା ଗୁଡ଼ିକ ହେଲା: (i) ପୋଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣର ଘୋଷଣା ଏବଂ (ii) ନିଯୁକ୍ତ ଦାୟାଦଙ୍କୁ ପୁତ୍ର ଭାବେ ସାଧାରଣ ବ୍ୟବହାର । ପୁତ୍ର ଭାବରେ ପୂର୍ବ କିମ୍ବା ପରବର୍ତ୍ତୀ ଆଚରଣ ବିନା, କେବଳ ଏକ ଘୋଷଣା କିମ୍ବା ଏପରିକି ପୋଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣ ପତ୍ରର କାର୍ଯ୍ୟକାରୀତା ମଧ୍ୟ ଯଥେଷ୍ଟ ହେବ ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଆନୁଷ୍ଠାନିକତାର ଅଭାବ ଥିଲା । ଏଠାରେ କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ନଥିଲା ଯେ N ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ପୁଅ ଭାବରେ ବ୍ୟବହାର କରିଥିଲେ; ଅପରପକ୍ଷରେ ଏହା ଦର୍ଶାଇବା ପାଇଁ ପ୍ରମାଣ ଥିଲା ଯେ ସେ ପୂର୍ବରୁ କରିଥିବା ଘୋଷଣାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଥିଲେ ।

ଗୁରୁବକ୍ସା ବନାମ ବୁଝା, (1911) 46 Punj । ରେକର୍ଡ151, ବାଜ ସିଂହ ବନାମ ପ୍ରତାପ ସିଂହ, (1923) 771 । C. 473, ଛଜ୍ଜୁ ବନାମ ମେହର ସିଂହ, (1930) 31 P.L.R.

997, ଚାନନ ସିଂହ ବନାମ ବୁଟା ସିଂହ, A.I.R. 1935 Lah । 83 ଏବଂ କିଶନ ସିଂହ ବନାମ ଟାରୁ, A.I.R. 1949 ପୂର୍ବ ପଞ୍ଜାବ 342, ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ।

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ଅଧିକାରିତା : ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 141/1956 ।

ନିୟମିତ ଦେୱାନୀ ଦ୍ୱିତୀୟ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 337/1952 ରେ ଚଣ୍ଡିଗଡ଼ସ୍ଥିତ ପଞ୍ଜାବ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ସେପ୍ଟେମ୍ବର 2,1954 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଡିକ୍ରୀରୁ ଏହି ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ *ଅଚ୍ଛୁ ରାମ, ଆର ଗଣପତି ଆୟାର ଏବଂ* ଜି. *ଗୋପାଳକ୍ରିଷ୍ଣନ* ଆବେଦନ କରିଥିଲେ ।

ପ୍ରତିବାଦୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏସ୍. ପି. ସିହ୍ନା ଏବଂ ଭି. ଏନ୍. ସେଠୀ ।

1961 ଏପ୍ରିଲ, 10ରେ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ।

ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ଏସ୍. କେ. ଦାସ - ଏହା ହେଉଛି ମାର୍ଚ୍ଚ 7,1955 ରେ ପଞ୍ଜାବ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥିବା ଏକ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ଉପରେ ଏକ ଆବେଦନ । ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପାଇଁ ଉଠିଥିବା ଏକମାତ୍ର ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି, ପ୍ରଥମ ଅଦାଲତରେ ବାଦୀ ଏବଂ ଏଠାରେ ଆପିଲକାରୀ ଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି, ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟର ଲୁଧିଆନା ଜିଲ୍ଲାର ଜାଟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରଚଳିତ ପାରମ୍ପରିକ ପୋଷ୍ୟ ସନ୍ତାନ ଗ୍ରହଣ ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଜଣେ ନାଥୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବୈଧ ଭାବରେ ପୋଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲେ କି?

ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ତଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି । ବିବାଦରେ ଥିବା ସମ୍ପତ୍ତିର ଶେଷ ପୁରୁଷ ଧାରକ ନାଥୁ ଥିଲେ ଯିଏ ଲୁଧିୟାନା ଜିଲ୍ଲାର ଜଣେ ଜାଟ ଥିଲେ । ସେ ଅନ୍ଧ ଥିଲେ, ବିବାହିତ ନଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କର କୌଣଷି ସନ୍ତାନ ନଥିଲେ । ସେ ମୋହନପୁର ଗ୍ରାମର ଜଣେ ବାସିନ୍ଦା ଥିଲେ । ସେହି ଗାଁର ବାସିନ୍ଦା ଇନ୍ଦର ସିଂ ପଞ୍ଚମ ପିଢିର ସଗୋତ୍ର ସମ୍ପର୍କ ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କର ପୁତୁରା ଥିଲେ । ଇନ୍ଦର ସିଂଙ୍କ ମାମଲା ଥିଲା ଯେ ସେ ନାଥୁଙ୍କ ଯତ୍ନ ପିଲାଦିନରୁ ନେଉଥିଲେ ଏବଂ 24 ମାର୍ଚ୍ଚ 1946 ରେ ନାଥୁ ଇନ୍ଦର ସିଂଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରଚଳିତ ପ୍ରଥା ଅନୁଯାୟୀ, ଗ୍ରାମ ପଞ୍ଚାୟତ ସମ୍ମୁଖରେ "ଗୁଡ଼" (ଗୁଡ଼) ବଣ୍ଟନ କରି ପୋଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେଏବଂ ପରଦିନ, ଅର୍ଥାତ୍ ମାର୍ଚ୍ଚ 25,1946 ରେ, ନାଥୁ ତାଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ପୋଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣ ପତ୍ର ଦଲିଲ କରିଥିଲେ ଏବଂ ସେହି ଦିନ ଏହାକୁ ପଞ୍ଜୀକୃତ କରିଥିଲେ । ଏହା ପରେ ଅଳ୍ପ ସମୟ ପାଇଁ ନାଥୁ ଇନ୍ଦର ସିଂହଙ୍କ ସହ ରହିଥିଲେ । ମକଦ୍ଦମାର

ପ୍ରତିବାଦୀ ଥିବା ଗୁଜର୍ ସିଂ, ଯିଏ ନାଥୁଙ୍କ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ସଗୋତ୍ର ଥିଲେ, ତା 'ପରେ ସେ ନାଥୁଙ୍କ ଉପରେ ପ୍ରଭାବ ବିସ୍ତାର କରିଥିଲେ । ନାଥୁ ଇନ୍ଦର ସିଂହଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ସେପ୍ଟେମ୍ବର 6,1946 ରେ ଉପହାର ଦଲିଲକୁ ବାତିଲ କରିଥିଲେ । ନାଥୁ ତିନି ବର୍ଷ ପରେ, ଅର୍ଥାତ୍ ଅକ୍ଟୋବର 27,1949 ରେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଥିଲେ । ନାଥୁଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ଗୁଜର ସିଂହ ନାଥୁଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ରାଜସ୍ୱ ରେକର୍ଡରେ ତାଙ୍କ ନାମରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରାଇଥିଲେ । ଏହା ପରେ ଇନ୍ଦର ସିଂହ ନାଥୁ ସିଂହଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଦଖଲ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିଥିଲେ, ଯେଉଁଥିରେ ସେ ନାଥୁଙ୍କ ପୋଷ୍ୟ ପୁତ୍ର ବୋଲି ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଏବଂ ବିବାଦିତ ଜମିରେ ପ୍ରାୟ 16 ବିଘା ଜମି ଏବଂ ଏକ ଘର ରହିଥିଲା । ଏହି ମକଦ୍ଦମାକୁ ଗୁଜୁର ସିଂହ ଲଢେଇ କରିଥିଲେ, ଯିଏ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଷୟ ସହିତ ଅଭିଯୋଗ କରିଥିଲେ ଯେ ଇନ୍ଦର ସିଂହଙ୍କୁ ଲୁଧିୟାନାର ଜାଟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରଚଳିତ ପ୍ରଥା ଅନୁଯାୟୀ ନାଥୁ ବୈଧ ଭାବରେ ପୋଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିନଥିଲେ ।

ବିଚାରଣ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଥିଲେ ଯେ ଗ୍ରାମ ପଞ୍ଚାୟତ ସମ୍ମୁଖରେ ବିବାଦିତ ପୋଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣର ବିଷୟଟି ପ୍ରମାଣିତ ହେଲାନାହିଁ ଏବଂ ପୋଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣ ଦଲିଲରେ ଥିବା ଆବୃତ୍ତି ଗୁଡିକ ତ୍ରୁଟିପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିଲା । ସେ ଆହୁରି ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲେ ଯେ ପୋଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣର ପ୍ରଥାଗତ ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ପୋଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣର ଦଲିଲ କୌଣସି ପ୍ରଭାବ ପକାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହାର ନିଷ୍ପାଦନ ପରେ ନାଥୁ ଇନ୍ଦର ସିଂଙ୍କ ପ୍ରତି ତାଙ୍କ ପୁଅ ଭାବରେ ନିରନ୍ତର ଆଚରଣ କରିନଥିଲେ; ଏବଂ ଯେହେତୁ ଏପରି ସମ୍ପର୍କ ଦର୍ଶାଇବା ପାଇଁ କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ନଥିଲା, ଇନ୍ଦର ସିଂ ତାଙ୍କ ମାମଲାକୁ ଫଳପ୍ରସୂ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ । ସେହି ଅନୁଯାୟୀ, ମକଦ୍ଦମାଟିକୁ ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ପରେ ଇନ୍ଦର ସିଂ ଏକ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ ଯାହା ଲୁଧିଆନାର ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଶୁଣାଣି କରାଯାଇଥିଲା । ପ୍ରମାଣ ଆଧାରରେ ବିଚାର କରି ବିଦ୍ୱାନ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତି ଏହି ଉପସଂହାରରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ଯେ ଏହା ପ୍ରମାଣିତ କରେ ଯେ ନାଥୁ 24 ମାର୍ଚ୍ଚ, 1946 ରେ କିମ୍ବା ଏହାର ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ କୌଣସି ସମୟରେ ଗ୍ରାମ ପଞ୍ଚାୟତ ସମ୍ମୁଖରେ ଇନ୍ଦର ସିଂଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ଦାୟାଦ ଭାବରେ ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ ଏବଂ ନାଥୁ ତା 'ପରେ ବହୁତ କମ୍ ସମୟ ପାଇଁ ଇନ୍ଦର ସିଂଙ୍କ ସହ ରହିଥିଲେ । ବିଦ୍ୱାନ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତିଙ୍କ ମତରେ, ପ୍ରଥାଗତ ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ବୈଧ ପୋଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବା ପାଇଁ ଏହା ଯଥେଷ୍ଟ ଥିଲା ଏବଂ ଉଭୟଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପିତା ଏବଂ ପୁତ୍ର ଭାବରେ ସମ୍ପର୍କର ଆଉ କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ଆବଶ୍ୟକ ନଥିଲା । ଏହି ବିଷୟକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ବିଦ୍ୱାନ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତି ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ ଯେ ସେପ୍ଟେମ୍ବର 6,1946 ରେ ନାଥୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପୋଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣ ଦସ୍ତାବିଜକୁ ବାତିଲ କରିବାଟା କୌଣସି ପ୍ରଭାବ

ନାହିଁ, କାରଣ ଥରେ ବୈଧ ପୋଷ୍ୟ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯିବା ପରେ ଦଲିଲକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ତଦନୁସାରେ, ସେ ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲେ ।

ଅପିଲ ନିର୍ଣ୍ଣୟର କିଛି ସମୟ ପରେ ଗୁଜର ସିଂଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଗୁଜର ସିଂଙ୍କ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ତଥା ଆଇନଗତ ପ୍ରତିନିଧି ଭାବରେ ବର୍ତ୍ତମାନର ପ୍ରତିବାଦୀମାନେ ପଞ୍ଜାବ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ବିଦ୍ୱାନ ବିଚାରପତିମାନେ ମତ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ ଯେ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରଚଳିତ ପ୍ରଥାଗତ ପୋଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣର ନିୟମ, ଦୁଇଟି ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ ଉପାଦାନ ଆବଶ୍ୟକ କରେ:(a) ଜଣେ ଦାୟାଦ ଗ୍ରହଣ କରିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଏବଂ (b) ପିତା ଏବଂ ପୁତ୍ର ଭାବରେ ଉଭୟଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ପର୍କର ସ୍ଥାପନ । ସେମାନେ ମତବ୍ୟକ୍ତ କରିଥିଲେ ଯେ ପୋଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣର ଦଲିଲ ନିଷ୍ପାଦନ ପରେ ନାଥୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସହିତ ରହୁଥିବା ପ୍ରାୟ ଛଅ ସପ୍ତାହର ସ୍ୱଳ୍ପ ଅବଧି ଏହା ପ୍ରମାଣ କରିବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ ଯେ ନାଥୁ ଇନ୍ଦର ସିଂଙ୍କୁ ତାଙ୍କର ଭବିଷ୍ୟତ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରିଥିଲେ; ତେଣୁ, ଲୁଧିୟାନା ଜିଲ୍ଲାର ଜାଟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରଚଳିତ ପାରମ୍ପାରିକ ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଏପରି କୌଣସି ସମ୍ପର୍କକୁ ପୋଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣ ଭାବରେ ବୈଧ କରିବ ନାହିଁ । ଏହି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ବିଦ୍ୱାନ ଜିଲ୍ଲା ରାୟପତିଙ୍କ ରାୟ ଏବଂ ଡିକ୍ରିକୁ ବାତିଲ କରିଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ପ୍ରଥମ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଡିକ୍ରିକୁ ପୁନଃସ୍ଥାପିତ କରିଥିଲେ । ଏହି ରାୟଟି ପୂର୍ବାବସ୍ଥାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଏକ ରାୟ ଏବଂ ବିବାଦରେ ଥିବା ସମ୍ପତ୍ତିର ମୂଲ୍ୟ 20, 000 ଟଙ୍କାରୁ ଅଧିକ ହୋଇଥିବାରୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 133 ସହ ସମ ପଠନୀୟ, ଦେୱାନୀ ଧାରା ସଂହିତାର ଧାରା 109 ଏବଂ 110ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ । ସେହି ପ୍ରମାଣପତ୍ର ଆଧାରରେ ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନ ଆମ ନିକଟକୁ ଆସିଛି ।

1946 ମସିହା ମାର୍ଚ୍ଚ 26 ତାରିଖରେ କିମ୍ବା ପାଖାପାଖି ସମୟରେ ଗ୍ରାମ ପଞ୍ଚାୟତ ସମ୍ମୁଖରେ ନାଥୁ ଇନ୍ଦର ସିଂହଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ଦାୟାଦ ଭାବେ ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ ବୋଲି ରେକର୍ଡରେ ଥିବା ପ୍ରମାଣରୁ ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଛି ବୋଲି ବିଦ୍ୱାନ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତିଙ୍କ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଦ୍ୱିତୀୟ ଆବେଦନରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ସତ୍ୟ ଏବଂ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଅଟେ । ସେହି ଅନୁସନ୍ଧାନର ସଠିକତା କିମ୍ବା ଅନ୍ୟଥା ବର୍ତ୍ତମାନ ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏବଂ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ମଧ୍ୟ ବିବାଦ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନକୁ କେନ୍ଦ୍ର କରି ଥିଲା ଯେ ଲୁଧିୟାନାର ଜାଟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରଚଳିତ ପୋଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣର ପାରମ୍ପାରିକ ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ, ଏକ ବୈଧ

ପୋଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣ ପାଇଁ ଦ୍ୱିତୀୟ ଉପାଦାନ, ଯଥା, ଏକ ସମ୍ପର୍କର ପ୍ରତିଷ୍ଠା କିମ୍ବା ନିଯୁକ୍ତ ଦାୟାଦଙ୍କ ପୁଅ ଭାବରେ ସାଧାରଣ ଆଚରଣ ଏକ ଆବଶ୍ୟକ ଉପାଦାନ ଥିଲା ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଶ୍ରୀ ଅଚରୁ ରାମ ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି ଯେ ବିଦ୍ୱାନ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକାଶିତ ମତ ହେଉଛି ସଠିକ୍ ମତ । ସେ ଆମକୁ ରଟ୍ଟିଗାନଙ୍କର Digest of Customary Law ର (ସପ୍ତମ ସଂସ୍କରଣ) ର ପୃଷ୍ଠା 50 ରେ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 35 ରେ ଥିବ ଜଣେ ଦାୟାଦୀଙ୍କ ନିଯୁକ୍ତି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ପାରମ୍ପାରିକ ନିୟମର ସାଧାରଣ ବିବୃତି ବିଷୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛନ୍ତି । ସେହି ଅନୁଚ୍ଛେଦ, ବ୍ୟାଖ୍ୟା 1 ସହିତ, ନିମ୍ନମତେ ପଢ଼ାଯାଏ: ।

"35 ପଞ୍ଜାବର କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଏବଂ ପୂର୍ବ ଭାଗରେ ଜମିର ଜଣେ ପୁତ୍ରହୀନ ସତ୍ତ୍ୱାଧିକାରୀ ତାଙ୍କ ଦାୟାଦ ଭାବରେ ତାଙ୍କ ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣକୁ ନିଯୁକ୍ତ କରିପାରନ୍ତି ।"

ବ୍ୟାଖ୍ୟା 1. ଏକ ଭିନ୍ନ ଧାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରୁଥିବା କୌଣସି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ରୀତିର ଅନୁପସ୍ଥିତିରେ, ଏହିପରି ଏକ ନିଯୁକ୍ତି ନିମ୍ନଲିଖିତ ଉପାୟଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ଯେକୌଣସି ଗୋଟିଏରେ ପ୍ରକାଶ କରାଯାଇପାରେ: (a) ଭ୍ରାତୃସମାଜ ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ ଆନୁଷ୍ଠାନିକ ଘୋଷଣା ଦ୍ୱାରା, (b) ଏକ ଲିଖିତ ଘୋଷଣା, ଯାହା ପୂର୍ବରୁ କିମ୍ବା ପରେ ଏକ ସୁଚିନ୍ତିତ ନିଯୁକ୍ତି ସହିତ କିଛି ସୁସଂଗତ ଆଚରଣ ଦ୍ୱାରା, କିମ୍ବା (c) ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଭାବରେ ନିଯୁକ୍ତ କରିବାର ଏକ ସ୍ପଷ୍ଟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ପ୍ରମାଣ କରୁଥିବା ଏକ ଦୀର୍ଘ ଆଚରଣ ।

ବିଦ୍ୱାନ ଓକିଲଙ୍କ ତର୍କ ହେଉଛି ଯେ ଉପରୋକ୍ତ ସାଧାରଣ ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ, ପୋଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣ ଦ୍ୱାରା ଜଣେ ଦାୟାଦଙ୍କ ନିଯୁକ୍ତିକୁ ନିମ୍ନଲିଖିତ ଉପାୟ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏରେ ପ୍ରକାଶ କରାଯାଇପାରେ:(a) ଭ୍ରାତୃଭାବ ପୂର୍ବରୁ ଏକ ଆନୁଷ୍ଠାନିକ ଘୋଷଣା ଦ୍ୱାରା, (b) ଏକ ଲିଖିତ ଘୋଷଣା ଦ୍ୱାରା, ଯାହା ଏକ ସୁଚିନ୍ତିତ ନିଯୁକ୍ତି ସହିତ କିଛି ପୂର୍ବ କିମ୍ବା ପରେର ସୁସଂଗତ ଆଚରଣ ଦ୍ୱାରା କିମ୍ବା (c) ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଦାୟାଦ ଭାବରେ ନିଯୁକ୍ତ କରିବାର ଏକ ସ୍ପଷ୍ଟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ପ୍ରମାଣ କରୁଥିବା ଏକ ଦୀର୍ଘ ଆଚରଣ । ବିଦ୍ୱାନ ଓକିଲ ଯୁକ୍ତି କରିଛନ୍ତି ଯେ ବିଦ୍ୱାନ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତିଙ୍କ ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଯେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇପାରିବ ଯେ ନାଥୁ ଗ୍ରାମ ପଞ୍ଚାୟତ ସମ୍ମୁଖରେ ପୋଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣର ଏକ ଆନୁଷ୍ଠାନିକ ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ, ଏବଂ ଏଥିରେ ନିଯୁକ୍ତିର ଏକ ଯଥେଷ୍ଟ ପ୍ରତିଫଳନ ଥିଲା । ସେ ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି ଯେ ଓ. ପି. ଅଗ୍ରୱାଲାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସଂଶୋଧିତ ରଟ୍ଟିଗାନ୍ Digestର ତ୍ରୟୋଦଶ ସଂସ୍କରଣରେ ଥିବା କିଛି ଭିନ୍ନ ନିୟମ ଆଇନର ସଠିକ୍ ବିବୃତି ନୁହେଁ;

ସେଠାରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ବିବୃତି ହେଉଛି ଯେ ପୋଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣର ତଥ୍ୟ ଗଠନ ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ଦୁଇଟି ଉପାଦାନ ହେଉଛି (i) ଜଣେ ଦାୟାଦ ନିଯୁକ୍ତ କରିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଏବଂ (ii) ଏକ ସମ୍ପର୍କର ଆଚରଣ (ପୃଷ୍ଠା 497 ଦେଖନ୍ତୁ) । ଆମେ ବିବେଚନା କରୁ ଯେ ପଞ୍ଜାବର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଭାଗରେ ଏହି ନିୟମର ସଠିକ୍ ପରିସର ବିଷୟରେ ଅଧିକ ସାଧାରଣ ପ୍ରଶ୍ନକୁ ଯାଞ୍ଚ କରିବା ଏହି ମାମଲାରେ ଅନାବଶ୍ୟକ; କାରଣ ଲୁଧିୟାନା ଜିଲ୍ଲାରେ ଏହି ଆଇନ ପରିସର ବିଷୟରେ ଆମ ପାଖରେ ଅଖଣ୍ଡନୀୟ ପ୍ରମାଣ ଅଛି । ଲୁଧିୟାନା ଜିଲ୍ଲାର ପ୍ରଥା ଆଇନ (ରେୱାଜ-ଇ-ଆମ୍) ରେ, ବନ୍ଦୋବସ୍ତ ଅଧିକାରୀ ଜେ. ଏମ୍. ଡନେଟ୍,ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସଂକଳିତ ଏବଂ ପ୍ରମାଣିତ, ସଂକଳନରେ ଲୁଧିୟାନା ଜିଲ୍ଲାର ଜାଟ ମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରଥାଗତ ପୋଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣର ଆନୁଷ୍ଠାନିକତା ନିମ୍ନଲିଖିତ ପ୍ରଶ୍ନ ଏବଂ ଉତ୍ତର ଆକାରରେ ଦର୍ଶାଯାଇଛି (ପୃଷ୍ଠା 102 ଦେଖନ୍ତୁ):

" ପ୍ରଶ୍ନ 68 । ପୋଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣ ପାଇଁ କେଉଁ ଔପଚାରିକତାଗୁଡ଼ିକର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି?

ଉତ୍ତର-ଯେହେତୁ ପୋଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣ ଏକ ଧାର୍ମିକ ସମାରୋହ ନୁହେଁ ତେଣୁ କୌଣସି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଆନୁଷ୍ଠାନିକତା ଆବଶ୍ୟକ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯାଏ ନାହିଁ । ପୋଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣକାରୀ ସାଧାରଣତଃ ପଡ଼ୋଶୀ ଏବଂ ତାଙ୍କ ସମ୍ପର୍କୀୟମାନଙ୍କୁ ଏକାଠି ଡାକନ୍ତି, ଏବଂ ଗୁଡ଼ ବଣ୍ଟନ କରନ୍ତି, ଏବଂ କୁହନ୍ତି ଯେ ସେ (ଗୋଦ ଲିୟା) । ବେଳେବେଳେ ପୋଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣର ଏକ ପୋଷ୍ୟ ଦଲିଲ ସଂଗଠିତ ହୁଏ । କିନ୍ତୁ ଏକ ପୁତ୍ର ଭାବରେ ପୋଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣ ଏବଂ ପୁତ୍ର ଭାବରେ ସାଧାରଣ ଆଚରଣ ଘୋଷଣା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯାଏ ।

ସଂକଳନକାରୀ ଏହା ପରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରନ୍ତି ଯେ : " ନିଷ୍ପତି ହୋଇଥିବ ମାମଲାର ଆଇନ ସମର୍ଥନ କରେ "

ଏହା ଏକ ସୁପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ନୀତି ଯେ ପ୍ରଥାଗତ ପୋଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣ ପାଇଁ କୌଣସି ଆନୁଷ୍ଠାନିକତା ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ । ପୋଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣର ତଥ୍ୟକୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରିବା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ପ୍ରମାଣ କେବଳ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ପ୍ରକାଶିତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଏବଂ ପ୍ରଦର୍ଶିତ ଅଚରଣର ପ୍ରମାଣ ।

79 ମସିହାରେ, 1882ର ପଞ୍ଜାବ ନଥି (ମାଉଜା ବାଗା କଲାନ ତହସିଲ ସମରାଲାର ଜାଟମାନେ) ରେ ଏକ ଦଲିଲ ଏବଂ ସାଧାରଣ ଆଚରଣର କାର୍ଯ୍ୟକାରିତା ଯଥେଷ୍ଟ ଥିଲା, କିନ୍ତୁ 94 ମସିହାର, ପଞ୍ଜାବ ନଥି, 1893 ରେ, ଧାଲିୱାଲ ଜାଟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ, ପୂର୍ବ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ କିମ୍ବା

ପରବର୍ତ୍ତୀ ଆଚରଣ ବିନା ଏକ ଦସ୍ତାବିଜର କେବଳ କାର୍ଯ୍ୟକାରିତା ଆଧାରରେ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ନୁହେଁ ବୋଲି ନିର୍ଣ୍ଣିତ ହୋଇଥିଲା ।

"ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଅଚରୁ ରାମ ଅତି ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଭାବେ ସ୍ୱୀକାର କରିଛନ୍ତି ଯେ 'ରେୱାଜ-ଇ-ଆମ୍' ରେ ଲୁଧିୟାନା ଜିଲ୍ଲାର ପ୍ରଥାଗତ ଆଇନର ବିବୃତି ନିର୍ଭରଯୋଗ୍ୟ, ଯଦିଓ ଦିଆଯାଇଥିବା ଉତ୍ତରରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ଅନେକ ବିବରଣୀ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ନୁହେଁ । ତଥାପି, ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ଲୁଧିୟାନା ଜିଲ୍ଲାର ଜାଟମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ, ପୋଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣ ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ଆନୁଷ୍ଠାନିକତା ହେଉଛି, ପ୍ରଥମତଃ, ପୋଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣର ଘୋଷଣା ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟରେ, ନିଯୁକ୍ତ ଦାୟାଦଙ୍କୁ ପୁଅ ଭାବରେ ସାଧାରଣ ଆଚରଣ । କେବଳ ଏକ ଘୋଷଣା କିମ୍ବା ପୋଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣର ଏକ ଦଲିଲ ଯଦି କୌଣସି ପୂର୍ବ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ କିମ୍ବା ପରବର୍ତ୍ତୀ ଆଚରଣ ଦ୍ୱାରା ସହଯୋଗ ପାଇନଥାଏ ତେବେ ଏହା ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ହେବ ନାହିଁ । ଏହି ସ୍ଥିତି କାରଣରୁ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ତାଙ୍କ ନିର୍ଣ୍ଣୟରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ଠିକ୍ ଥିଲେ । ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସମାନ ସ୍ଥିତି ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଛି । ଯେଉଁ ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପ୍ରତି ଆମର ଧ୍ୟାନ ଆକର୍ଷଣ କରାଯାଇଛି, ତାହା ହେଉଛି ଗୁରୁବଚନା ବନାମ ବୁଝା (1) । ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହା କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଯେଉଁଠାରେ ଜଣେ ପୁତ୍ରହୀନ ମାଲିକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଥାଗତ ପୋଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣର କ୍ଷମତା ବିବାଦୀୟ ନୁହେଁ, ପୋଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣ ସଂସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ ଯାହା ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା ତାହା ହେଉଛି ସମ୍ପୃକ୍ତ ବାଳକକୁ ତାଙ୍କ ପୁତ୍ର ଭାବରେ ପୋଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ପୋଷ୍ୟ ପିତାଙ୍କ ଇଚ୍ଛାର ସ୍ପଷ୍ଟ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ଏବଂ ପୋଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣକୁ ଦଲିଲ କରିବା ଏବଂ ପଞ୍ଜୀକୃତ କରିବା ସହିତ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏକ ସ୍ପଷ୍ଟ ଘୋଷଣା ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ପୋଷ୍ୟ ପୁତ୍ର ଭାବରେ ଆଚରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପ୍ରତିପାଦିତ ହୁଏ । ତଥାପି, ଏହା ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା ଯେ ଯେଉଁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପୋଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣର ଦଲିଲ ହେବାର ତୁରନ୍ତ ପରେ ପୋଷ୍ୟ ପିତାଙ୍କ ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନକାରୀମାନେ ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଆଣିଥିଲେ, ତେବେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଅଚରଣର ପ୍ରମାଣ ଦାବି କରିବା ଯଥାର୍ଥ ନୁହେଁ । ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଥିବା ମାମଲାରେ, ଦଲିଲ ହେବାର ତିନି ବର୍ଷ ପରେ ନାଥୁ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଥିଲେ । ଏହି ଦଲିଲ ହେବାର କିଛି ସପ୍ତାହ ପରେ ସେ ଇନ୍ଦର ସିଂହଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଦେଇଥିଲେ, ପ୍ରାୟ ପାଞ୍ଚ ମାସ ମଧ୍ୟରେ ଏହି ଦଲିଲକୁ ବାତିଲ କରିଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ଇନ୍ଦର ସିଂହଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ପୁଅ ଭାବେ ବିବେଚନା କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ତାଙ୍କ ସହ ଏପରି କୌଣସି ସମ୍ପର୍କକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଥିଲେ । ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଯଥାର୍ଥରେ ରାୟ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ନାଥୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଇନ୍ଦର ସିଂହଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ପୁଅ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର ଯଥେଷ୍ଟ

1961

ଇନ୍ଦର୍ ସିଂ
ବନାମ
ଗୁରଦୟାଲ ସିଂହ

ନ୍ୟାୟାଧୀଶ
ଏସ୍. କେ. ଦାସ

ପ୍ରତିଫଳନ ହୋଇପାରି ନଥିଲା । ବାଜ ସିଂହ ବନାମ ପ୍ରତାପ ସିଂହ (1) ରେ ଏହା ପରିଲକ୍ଷିତ ହୋଇଥିଲା:

"ନିଯୁକ୍ତି ବୈଧ ହେବା ପାଇଁ ଏହାକୁ କିଛି ସ୍ପଷ୍ଟ ଏବଂ ପାରମ୍ପରିକ ଉପାୟରେ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ ବୋଲି ଧରିବା ପାଇଁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ କର୍ତ୍ତୃତ୍ୱ ଅଛି ଏବଂ ଏକ ଦୀର୍ଘ ଆଚରଣ ସହିତ ଏକ ଚୁକ୍ତିର କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ, ସର୍ବଦା ଏପରି ନିଯୁକ୍ତି ପ୍ରକାଶ କରିବାର ଏକ ପଦ୍ଧତି ଭାବରେ ସ୍ୱୀକୃତିପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି ।"

ଛଜ୍ଜୁ *ବନାମ ମେହର୍ ସିଂ (2)* ମାମଲାରେ ଏହା କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ପୋଷ୍ୟ ପିତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କେବଳ ଏକ ଦଲିଲ କରିବା ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ ଏବଂ ଦୀର୍ଘ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଆଚରଣ ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇନଥିଲା, ପୋଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇନଥାଏ । ଚାନନ ସିଂହ ବନାମ ବୁଟା ସିଂହ (3) ମାମଲାରେ *ଜଲନ୍ଦର ଜିଲ୍ଲାର ପ୍ରଥାଗତ ଆଇନ ଆଧାରରେ* ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ସେହି ଆଧାରରେ ଏହା କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଜଣେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଭାବେ ନିଯୁକ୍ତ କରିବାର ଏକ ସ୍ପଷ୍ଟ ଅଭିପ୍ରାୟକୁ ପ୍ରମାଣ କରୁଥିବା କୌଣସି ଘୋଷଣା କିମ୍ବା ଆଚରଣ ପଦ୍ଧତି ଦ୍ୱାରା ଏହି ନିଯୁକ୍ତି ପ୍ରକାଶ ପାଇବା ଉଚିତ; ଏହା ନିର୍ଣ୍ଣିତଥିଲା ଯେ ସମ୍ପୃକ୍ତ ରେୱାଜ-ଇ-ଆମ୍ ଲିପିବଦ୍ଧ ପ୍ରଶ୍ନ ଏବଂ ଉତ୍ତର ଦର୍ଶାଇଥିଲା ଯେ ପ୍ରଥାଗତ ନିୟମର ସାରମର୍ମ ଏହାକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ଘୋଷଣା କରାଯିବାରେ ଥିଲା । ସେହି ଧର୍ମାଧିକାରୀମାନେ ଏପରି ଏକ ମାମଲା ପରିଚାଳନା କରୁଥିଲେ ଯେଉଁଥିରେ କେବଳ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏକ ସାର୍ବଜନୀନ ଘୋଷଣା ନଥିଲା, ବରଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ପୋଷ୍ୟ ପିତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଯୁକ୍ତ ଦାୟାଦ ପୁଅ ଭାବରେ ଆଚରଣ କରାଯାଇଥିଲା । କିଶନ ସିଂ ବନାମ ତାରୁ (4) ମାମଲାରେ ଏହା ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା ଯେ ପ୍ରଥାଗତ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ପୋଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ଯାହା ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା ତାହା ହେଉଛି ସମ୍ପୃକ୍ତ ବାଳକକୁ ତାଙ୍କ ପୁଅ ଭାବରେ ପୋଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ପୋଷ୍ୟ ପିତାଙ୍କ ଇଚ୍ଛାର ସ୍ପଷ୍ଟ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି, ଏବଂ ପୋଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣର ଦଲିଲ କରିବା ସହିତ ଏକ ପଞ୍ଜିକରଣ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଘୋଷଣା ଏବଂ ପୋଷ୍ୟ ପୁତ୍ର ଭାବରେ କ୍ରମାଗତ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଆଚରଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଟିର ଯଥେଷ୍ଟ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ଥିଲା । ଆମର ମତ ହେଉଛି ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହା ମାମଲାର ପରିସ୍ଥିତିରେ ଯଥାର୍ଥରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଥିଲେ ଯେ ନାଥୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 24 ମାର୍ଚ୍ଚ, 1946 ରେ ଗ୍ରାମ ପଞ୍ଚାୟତ ସମ୍ମୁଖରେ କରାଯାଇଥିବା ଘୋଷଣା ଏବଂ ଏକ ପୋଷ୍ୟ ଦଲିଲର କାର୍ଯ୍ୟକାରିତା ଯାହା ସେ ସ୍ୱଳ୍ପ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ବାତିଲ କରିଥିଲେ, ତାହା ଇନ୍ଦର ସିଂଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ପୁଅ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରିବାରେ

ନାଥୁଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ଯଥେଷ୍ଟ ପ୍ରକାଶ କରିନଥିଲା । ନାଥୁ ସିଂ ଇନ୍ଦର ସିଂଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ପୁଅ ଭାବରେ ବ୍ୟବହାର କରିଥିଲେ ବୋଲି କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ନଥିଲା; ଅପର ପକ୍ଷରେ, ଏହା ଦର୍ଶାଇବା ପାଇଁ ପ୍ରମାଣ ଥିଲା ଯେ ସେ ପୂର୍ବରୁ କରିଥିବା ଘୋଷଣାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଥିଲେ ।

ଉପରୋକ୍ତ କାରଣଗୁଡିକ ପାଇଁ, ଆମେ ଆବେଦନରେ କୌଣସି ଯୋଗ୍ୟତା ପରିଲକ୍ଷିତ କରୁନାହୁଁ ଏବଂ ସେହି ଆଧାରରେ ମାମଲାକୁ ଖର୍ଚ୍ଚ ସହିତ ଖାରଜ ହୋଇଛି ।

ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରାଗଲା ।

ଅସ୍ବୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର :
ମଦନ ମୋହନ ଭୂୟାଁ
ଅନୁବାଦକ
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।